

Osa 1. Johannes 6:24–35. Päivän saarna teksti.

Osa 2. Kokoamiani ajatuksia useista eri kielisistä lähteistä. En ole muokannut niitä puheeksi ja siksi sisältö hyppelehtii. Näin teidän on helpompi poimia sieltä sellaiset asiat, jotka antavat virikkeitä oman saarnanne valmistamiseen. Siellä on myös kohtia, joihin voi luonnollisella tavalla lisätä lähetyksen asiaa.

Osa 3. Jari Jolkkosen selitys ehtoollisen leivästä.

Osa 4. Jorma Pihkalan opetus tekstistä. Netistä löytyy lisää hyvää aineistoa.

”Rukoillaan, että me itse, kansamme ja maailmamme ihmiset olisimme valmiit vastaanottamaan Jumalan antaman ravinnon.”

Jumala teitä työssänne siunatkoon!

Seija Uimonen

OSA 1. JOHANNES 6: 24–35 ELÄMÄN LEIPÄ

Nähtyään nyt, ettei Jeesus ollut siellä eivätkä hänen opetuslapsensaakaan, ihmiset nousivat veneisiin ja lähtivät Kapernaumiin etsimään Jeesusta

He löysivät Jeesuksen järven toiselta puolelta ja kysyivät häneltä: »Rabbi, milloin sinä olet tullut tänne?» Jeesus vastasi: »Totisesti, totisesti: ette te minua sen tähden etsi, että olette nähneet tunnustekoja, vaan siksi, että saitte leipää ja söitte itsenne kylläisiksi. Älkää tavoitelko katoavaa ruokaa, vaan katoamatonta, sitä, joka antaa ikuisen elämän. Sitä teille antaa Ihmisen Poika, sillä Isä, Jumala itse, on merkinnyt hänet sinetillään.» He kysyivät: »Mitä meidän tulee tehdä, että tekomme olisivat Jumalan tekoja?» Jeesus vastasi: »Uskokaa häneen, jonka Jumala on lähettänyt. Se on Jumalan teko.» He sanoivat Jeesukselle: »Minkä tunnusteon teet, että me sen nähtyämme uskomme sinuun?»

Mitä sinä teet? Meidän isämme söivät autiomaassa mannaa, niin kuin kirjoituksissa sanotaan: 'Hän antoi taivaasta leipää heille syötäväksi.' » Tähän Jeesus vastasi: »Totisesti, totisesti: ei Mooses teille antanut taivaasta leipää, vaan todellista taivaan leipää teille antaa minun Isäni. Jumalan leipä on se, joka tulee taivaasta ja antaa maailmalle elämän.» He sanoivat: »Anna meille aina sitä leipää.» Jeesus sanoi: »Minä olen elämän leipä. Joka tulee minun luokseni, ei koskaan ole nälissään, ja joka uskoo minuun, ei enää koskaan ole janoissaan.

OSA 2. IHMINEN ELÄÄ LEIVÄSTÄ – MUTTA EI VAIN SIITÄ.

Etsitte minua siksi, että saitte leipää ja söitte itsenne kylläisiksi.” Toki ihminen tarvitsee jokapäiväistä leipää. Jeesus tietää sen ja opetti Isä meidän-rukouksen. Hän oli itsekin toisten nälkäisten kanssa ruokapöydässä ja järjesti juhlaväelle parhainta viiniä. Erämaassakin hän ruokki nälkäisiä leivällä ja kaloilla.

1500-luvulla Kroatiassa oli nälänhätä. Pahamaineinen maaherra vastasi avunpyyntöihin, että syökööt kakkuja, jos ei ole leipää. No nyt olemme Euroopassa tulleet aikaan, jolloin todella syödään kakkuja ja leipää heitetään joka päivä suuret määrät roskiin.

Vaikka söisimme vain kakkuja niin ihminen tarvitsee paljon enemmän kuin mitä aineellinen hyvinvointi, urakehitys ja menestys voivat antaa. Kaipaus, joka on ihmisen sisällä, saa tyydytyksen vain suhteessa Jumalaan.

Ihminen ei voi hyvin ainoastaan ulkonaisesta yltäkylläisyydestä, mutta se voi tuhota hänet. Jeesuksen sanat ”Älkää tavoitelko katoavaa ruokaa, vaan katoamatonta, sitä, joka antaa ikuisen elämän” ei ole keksitty, aikaamme sopimaton ja naurettava sanonta, vaan se on sana, joka antaa toivoa.

Ihminen ei voi hyvin ainoastaan ulkonaisesta yltäkylläisyydestä, mutta se voi tuhota hänet. Jeesuksen sanat ”Älkää tavoitelko katoavaa ruokaa, vaan katoamatonta, sitä, joka antaa ikuisen elämän” ei ole keksitty, aikaamme sopimaton ja naurettava sanonta, vaan se on sana, joka antaa toivoa.

Tiedämme hyvin, etteivät ulkonaiset asiat anna elämään riittävää tyydytystä. Jos elämä on vain niiden varassa niin kyllästyminen ja yltäkylläisyys johtavat kuolemaan. Tämän osoittaa tosiasia, että itsemurhan tehneiden luku on paljon suurempi hyvinvoinnin kuin hädän keskellä elävien joukossa. Täydet taskut ja kylläinen maha voivat olla tappavia, jos sydän on tyhjä. Eräs 17-vuotias kirjoitti ennen itsemurhaa: ”On kestämatöntä, kun saa kaikkea muuta, mutta ei rakkautta.”

Mitä sitten tarvitaan tarkoitukselliseen elämään ja päämäärän saavuttamiseen?

Se on huolehtiminen ruoasta, joka antaa ikuisen elämän. Tämä katoamaton ruoka on olemassa.

Jeesus on se elämän leipä, joka antaa ihmisen elämään maun, värin ja sisäisen tyydytyksen.

Rukoillaan Jumalaa, ettemme petä itseämme korvaten kakuilla ja muilla katoavaisilla asioilla ikuista leipää, joka tulee taivaasta, Jeesusta Kristusta. Hän antaa maailmalle todellisen elämän. ”Leipä, jonka minä annan, on minun ruumiini. Minä annan sen, että maailma saisi elää”. (Joh. 6:51).

Mistä ihminen siis elää? Jeesus on elämän leipä, joka tuli taivaasta ja antaa maailmalle elämän.

”Hänen sanansa on yhä voimassa: »Minä olen elämän leipä. Joka tulee minun luokseni, ei koskaan ole nälissään, ja joka uskoo minuun, ei enää koskaan ole janoissaan.”

”Taivas ja maa katoavat, mutta minun sanani eivät katoa.” Mk. 13:31. Syömmekö me tätä leipää, kuuntelemmeko tätä sanaa? Elämmekö siitä? Jos ihminen haluaa tulla kylläiseksi hänen pitää syödä leipää. Jos hän haluaa elää hengellisesti, hänen tulee syödä Jumalan sanan ja Pyhän ehtoollisen leipää.

Roomalainen sanonta ”leipää ja sirkushuveja” on tullut tunnetuksi meilläkin. Mutta elämän sisällöksi ei pitkällä tähtäimellä riitä vanha toteamus: ”Mitä täydempi maha sen suuremmat huvitukset.” Ruokaa ja huvituksia saadaan nykyisin helposti ihan kodin seinien sisäpuolelle, mutta todellisuudessa niistä tulee aina suurempi nälkä ja jano, ja sieluun syvä rauhattomuus.

Kuka ja mikä voi tyydyttää ihmisen sielun? Vastaus tulee Herralta: »Minä olen elämän leipä. Joka tulee minun luokseni, ei koskaan ole nälissään, ja joka uskoo minuun, ei enää koskaan ole janoissaan.» Siksi ”älkää tavoitelko katoavaa ruokaa, vaan katoamatonta, sitä, joka antaa ikuisen elämän”, sanoo Jeesus.

Jumala on toteuttanut nytkin keskuudessamme sanansa: ”Minä lähetän maahan nälän. En leivän nälkää, en veden janoa, vaan Herran sanan kuulemisen nälän.” (Aam. 8:11) Rukoillaan, että me itse, kansamme ja maailmamme ihmiset olisimme valmiit vastaanottamaan hänen antamansa ravinnon, Jeesuksen Kristuksen.

Saamme itsellemme ateriat melko vähällä vaivalla. Niitä on tarjolla kaupoissa, ravintoloissa, kioskeissa...Myös elämän leipää on tarjolla Raamatussa, lehdissä ja kirjoissa kirjoitettuna sekä tilaisuuksissa, radion, television ja netin kautta puhuttuna. Siksi, osta, lue, kuuntele, levitä Kristuksen sanaa, rakkauden leipää. Se on Jumalan teko, että olemme saaneet sitä itse nauttia ja että saamme olla sitä myös jakamassa.

Jeesus antoi kyselijöille »Mitä meidän tulee tehdä, että tekomme olisivat Jumalan tekoja?» yksinkertaisen vastauksen: »Uskokaa häneen, jonka Jumala on lähettänyt. Se on Jumalan teko.» Jumala lähetti Jeesuksen antamaan itsensä ihmisten ruoaksi. Jeesus lähetti apostolinsa ja kirkon jakamaan ilosanomaa kaikille kansoille ja sukukunnille ruoasta mikä hän itse on.

Tiedämme varsin hyvin – vaikkei sitä aina ole helppo tunnustaa – ettei meitä mikään vain tästä maailmasta tuleva voi pohjiamme myöten tyydyttää. Olipa se mitä tahansa. Rikkaat haluavat aina enemmän omaisuutta, poliitikot ja vallanpitäjät aina enemmän valtaa, turhamaisille ihmisille ei koskaan riitä kehumiset. Sitten vasta olemmekin pettyneitä, jos luotamme nuoruuteen ja kauneuteen, kun ruokavalioista, ihon hoidosta ja silmien kunnostamisesta huolimatta emme ole tyytyväisiä ulkonäköömme. Saarnaajan kirja sanoo katkerasti: ”Myös nuoruus, elämän aamu, on turhuutta. - Jos ihminen elää monia vuosia, hän iloitkoon niistä kaikista, mutta hyvä on muistaa, että pimeitäkin päiviä tulee paljon. Kaikki, mikä häntä kohtaa on turhuutta.” Srn:7–10.

Jeesuksen sanat ”Minä olen elämän leipä – joka antaa ikuisen elämän” on yhä voimassa. Aitoon elämään meidän tulee etsiä oikeaa ravintoa, Jeesusta. Hänessä saamme katoamattoman perustan elämällemme ja taivaasta tulleen, aina tuoreen ruoan sielullemme. On mahdottomuus olla kristitty, jos emme salli Kristuksen ohjata etsintäämme niin että hengellinen elämämme vahvistuu ja kantaa hedelmää päivästä päivään.

Leivän nälkä voi sokaista ihmisen, mutta nälkä Jumalan puoleen avaa lyhytnäköiset silmämme näkemään meitä lähestyvän Jeesuksen, joka tekee työtään meissä, ja meidän puolestamme.

Sama Jumala ravitsee sekä meidän ruumiimme että sielumme tarpeet. Kunpa muistaisimme olla kiitolliset hänen huolenpidostaan. Taidamme olla kuin israelilaiset erämaassa, jotka valittivat, etteivät edes näe muuta kuin iänikuista mannaa. Kuitenkin juuri se manna piti heidät erämaankin keskellä hengissä.

Jeesus ei hellitä vähällä. Hän korostaa ensiarvoisen ja toisarvoisen tunnistamista, että eläisimme siitä ruuasta, jota riittää iankaikkiseen elämään asti. Se on Jumalan sana. Ne, joilla on vanhurskauden nälkä ja jano, siis kaipaus Kristuksen puoleen, saavat kerran kokea, että ”nälkä ei heitä enää vaivaa, ei jano, enää ei heitä polta aurinko eikä paahtava helle. Karitsa, joka on valtaistuimen edessä, kaitsee heitä ja vie heidät elämän lähteille, ja Jumala pyyhkii heidän silmistään kaikki kyyneleet.” (Ilm. 7:16–17.) Kannattaa katsoa Jumalan käsiin ja suuhun: ajallisiin lahjoihin ja Raamattuun. Jumalan kädet eivät tyhjene paljosta antamisesta.

Raamattu puhuu Jumalan ylenpalttisesta armosta (2 Kor. 1:5), armolahjojen koko rikkaudesta (1 Kor. 1:5), runsaasta lohdutuksesta (2 Kor. 1:5), suuresta hyvyydestä, kärsivällisyydestä ja pitkämielisyydestä. (Room. 2:4)

Miksi kaikesta tästä huolimatta niin monet jäävät nälkäisiksi? Erään tien varrella on iso risti ja sen alle kirjoitettuna vastaus kysymykseemme:

Minä olen valo, ette näe sitä.

Minä olen tie, ette kulje sillä.

Minä olen totuus, ette etsi minua.

Minä olen elämä, ette ota minua vastaan.

Minä olen teidän Jumalanne, ette rukoile minua.

Minä olen elämän leipä, ette syö minua.

Minä olen elämän sana, ette kuuntele minua.

Emmehän me ole niitä, jotka halveksivat Jumalan lahjoja? Meiltä pyydetään ainoastaan:

”Antakaa Kristuksen sanan asua runsaana keskuudessanne.” Kol. 3:16. Risti puhuu taivaasta tulleesta leivästä, joka antaa maailmalle elämän. Tätä elämän leipää me olemme jakamassa sen tähden, että tiedämme, miten hyvää se on ja että se on välttämätön ikuisen elämän saamiseen. Työmme menestyy koska se on Jumalasta.

Jumalan lahjojen moninaisuus ja runsaus ei tee ihmisistä vain kylläisiä vaan myös kiitollisia. "Ylistä Herraa, minun sieluni, älä unohda, mitä hyvää hän on sinulle tehnyt..." (Ps.103)

OSA 3. EHTOOLLISEN LEIPÄ

Jari Jolkkonen

Ehtoollisen leivässä on läsnä Kristuksen todellinen ruumis. Ehtoollisen leivässä hän lahjoittaa meille itsensä, armonsa, rakkautensa ja kaikki hyvät lahjansa. Jeesus puhuu päivän evankeliumissa asiasta hätkähdyttävän konkreettisesti: "Joka syö minun lihani ja juo minun vereni, pysyy minussa, ja minä pysyn hänessä, hänellä on ikuinen elämä." Siksi ehtoollinen on messun huippukohta, ja siksi ehtoollisjumalanpalvelus on koko seurakunnan hengellinen sydän.

Ehtoollisella ei jaeta vain leipää, Kristuksen ruumista, vaan myös pyhitetty viini, Kristuksen veri. Miksi? Raamatussa leipä on Jumalan siunauksen vertauskuva. Leipä kuvaa kaikkea sitä hyvyyttä, jota Jumala antaa, kaikkea sitä, mitä hän lahjoittaa. Malja taas on usein kärsimyksen malja. Muistatte, mitä Jeesus rukoili Getsemanessa. "Isä, jos mahdollista, ota minulta pois tämä malja", siis kärsimyksen malja. Kun me kohta polvistumme tuohon ehtoollispöytään ja jaamme saman leivän ja saman maljan, me jaamme myös ilot ja surut. Ehtoollinen kutsuu siis teitä iisalmelaisia keskinäiseen myötätuntoon jakamaan kaikki voitot ja tappiot, kaikki onnistumiset ja kompuroinnit ja tekemään niistä yhteisiä.

Neljäs säkeistö tekee kysymyksen: miksi Jumalan leipää, siis konkreettista leipää eli ravintoa ja taivaallista leipää eli Jumalan sanaa, ei riitä merien taa? Miksi leipä on niin epätasaisesti ja epäoikeudenmukaisesti jakaantunut Suomessa ja maailmassa?

OSA 4.

Jorma Pihkala

Jälleen kerran Johannes määrittelee ajankohdan täsmällisesti. Jakson keskustelu käytiin ruokkimisihmettä seuraavana päivänä Kapernaumissa. Kansa oli palannut toiselta puolelta järveä ja ihmetteli, miten Jeesus oli päässyt sinne ennen heitä, vaikka yhtään ylimääräistä venettä ei ollut toiselta puolelta järveä lähtenyt opetuslasten lähdettyä ilman Jeesusta. Heidän kysymyksensä Jeesukselle oli siis mitä luonnollisin: "Rabbi, milloin sinä tulit tänne?" Jeesus aloitti vastauksensa "totisesti minä sanon teille" ilmaisulla, jolla Hän usein korosti erityisen tärkeitä asioita: "Totisesti minä sanon teille: te ette etsi minua siksi, että olette nähneet tunnustekoja, vaan koska saitte syödä niitä leipiä ja tulitte ravituiksi. Älkää hankkiko katoavaa ruokaa, vaan ruokaa, joka pysyy iäiseen elämään, ja jota Ihmisen Poika on antava teille. Häneen Isä, Jumala itse, on painanut sinettinsä.

"Miksi etsit Jeesusta? Jeesus ei vastannut heidän kysymykseensä "milloin tulit tänne" vaan kertoi heille, miksi he olivat tulleet. Hän sivuutti heidän uteliaisuutensa ja meni suoraan asiaan, joka oli Hänen sydämellään. Hän sanoi, että he eivät etsineet Häntä siksi, että olisivat nähneet tunnusteon. Niin, mutta eivätkö he edellisenä päivänä olleet nähneet ruokkimisihmettä. Ei, he nimenomaan eivät olleet nähneet tunnustekoa. He olivat kyllä nähneet, miten tapahtui ihme ja Jumalan voima ilmeni, mutta he eivät olleet käsittäneet ihmeen merkitystä. Ihmiset eivät tulleet Jeesuksen luo, koska olisivat todella nähneet tunnusteon merkityksen, vaan siksi, että heidän vatsansa oli täyttynyt ruuasta. Jeesus paljasti heidän väärän mielenkiintonsa syyn ja nuhteli heitä siitä. He olivat yrittäneet tehdä Hänestä kuninkaan. Syynä ei kuitenkaan ollut se, että he olisivat ymmärtäneet Hänen opetuksensa Jumalan valtakunnasta, vaan se, että heidän vatsansa oli täynnä. Sitten Jeesus esitti heille suuren vetoomuksen: "Älkää hankkiko (sanatarkasti: tehkö työtä saadakseen) katoavaa ruokaa, vaan ruokaa, joka pysyy iäiseen elämään, ja jota Ihmisen Poika on antava teille. Häneen Isä, Jumala itse, on painanut sinettinsä." Jeesus toisti sen, mitä Hän oli jo aiemmin esittänyt. Hän oli Jumalan Poika, Jumala itse oli valtuuttanut ja lähettänyt Hänet. Jumala oli painanut sinettinsä, auktoriteettinsa Jeesukseen. Jumalan sinetti Jeesuksessa oli Pyhä Henki.

Jumalan teko

Kun Jeesus oli vedonnut kuulijoihin, että he eivät asettaisi tärkeimmäksi päämääräkseen elämässään ajallisten tavoittelua vaan etsisivät hengellistä todellisuutta, joka oli Jeesuksessa heidän keskellään, he tarttuivat Jeesuksen sanaan "tehdä työtä" ja esittivät heti kysymyksen: "Mitä meidän on tehtävä toimittaaksemme Jumalan tekoja?" "Mitä he oikein tarkoittivat kysymyksellään? Vaikka he eivät ehkä ymmärtäneet Jeesuksen sanojen syvintä hengellistä merkitystä, sen he ainakin tajusivat, että Jeesus esitti heille vaatimuksen korkeammasta eettisestä tasosta, moraalista. Heille Jumalan teot merkitsivät Mooseksen lakia ja kuuliaisuutta sen vaatimuksille. He eivät ehkä tajunneet, että siveellisyys voi perustua vain hengelliseen. Jos kadotamme tajun ihmisen hengellisestä luonteesta, kaikki moraalit ja eettisyys menettää otteensa meistä.

Sen verran kuulijat tajusivat kuitenkin, mitä Jeesus ajoi takaa, että he eivät kysyneet, mitkä olisivat ne teot, joita heidän erityisesti pitäisi tehdä. Pikemminkin he halusivat Jeesukselta selvityksen siihen, miten heidän pitäisi menetellä, että he kykenisivät elämään oikein ja lain vaatimusten mukaan. He tajusivat siis jotain kyvyttömyydestään lain edessä ja halusivat selvityksen, miten lain noudattaminen ylipäänsä heiltä onnistuisi.

Monet vilpittömät ihmiset kyselevät samaa tänäänkin. Ongelma ei niinkään ole siinä, etteikö tiedettäisi, mitä hyvä ja paha on, vaan siinä, miten hyvän tekeminen ylipäänsä onnistuisi. Tähän Jeesus vastasi: "Se on Jumalan teko, että uskotte häneen, jonka Jumala on lähettänyt." Jeesus vastasi heille kertomalla, mikä on Jumalan teko, sillä siihen sisältyy lopulta vastaus myös siihen, miten on mahdollista noudattaa Jumalan tahtoa.

He kysyivät moraalisella tasolla oikein elämisen salaisuutta, siis kykyä tehdä oikein, mutta Jeesus kertoikin heille sen hengellisen toimenpiteen, jonka suorittaminen sisältäisi myös voiman kaikkeen oikeaan elämiseen. Jumalan synnyttämä usko Jeesukseen antaa kyvyn myös rakkauteen. Voidakseen elää pyhitettyä elämää, ihmisen on uskottava Jeesukseen. Uskon riippuvuus Jeesuksesta avaa tien Jumalan tahdon noudattamiseen.

Usko ja ihmeet

Kuulijoiden reaktio kuvaa syvästi ihmisluontoa: "Minkä tunnusteon sinä sitten teet, että me näkisimme sen ja uskoisimme sinuun? Minkä teon sinä teet?" Mikä pyyntö, kun he olivat juuri edellisenä päivänä nähneet Jeesuksen ruokkivan 5000 miestä! "Näytä, niin me uskomme!" Usko ei ole näkemistä. Usko on vakuuttuneisuutta näkemättä. Mutta he eivät lopettaneet edes tuohon, vaan jatkoivat: "Meidän isämme söivät mannaa erämaassa, kuten on kirjoitettu: 'Hän antoi heille syötäväksi leipää taivaasta'." He tarkoittivat: "Niin, se oli mahtavaa mitä teit eilen, ja mehän olisimme tehneet Sinusta kuninkaan. Mutta loppujen lopuksi ei niin suuri juttu ole nyt ruokkia 5000 yhdessä tilanteessa. Mooseshan kykeni toimittamaan kansalle syötäväksi mannaa kokonaiset 40 vuotta erämaassa. Kykenetkö Sinä mihinkään niin suureen?" He eivät todellakaan olleet nähneet tunnustekoa eivätkä ymmärtäneet sen merkitystä. He eivät nimenomaan olleet sanoneet, että Mooses antoi heille leivän, mutta Jeesuksen vastaus osoittaa, että sitä he tarkoittivat: "Totisesti, totisesti minä sanon teille: ei Mooses antanut teille leipää taivaasta." Jeesus ei lähtenyt vertailemaan itseään Mooseksen kanssa. Hän torjui sellaisen tyystin. Sitten Hän lähti selittämään edellisen päivän ihmeen varsinaista merkitystä: "Vaan Isäni antaa teille todellista leipää taivaasta. Jumalan leipä on se, joka tulee alas taivaasta ja antaa maailmalle elämän."

Minä olen elämän leipä

Kuulijoiden vastaus osoittaa saman pimeyden, mikä Samarian naista vaivasi. He eivät päässeet materiaaliselta tasolta hengelliselle tasolle: "Herra, anna meille aina sitä leipää." Vaikka tämä pyyntö esitettiin puoliksi pilkallisesti, sitä ei saa erottaa suuresta ensimmäisestä "minä olen" julistuksesta: "Minä olen elämän leipä. Joka tulee minun luokseni, ei koskaan ole nälissään, ja joka uskoo minuun, ei koskaan ole janoissaan." Jeesus oli varoittanut kuulijoita ajattelemasta ja tavoittelemasta vain ajallisen tason asioita, tomua. Ihmisen sydäntä ei mikään ajallinen voi tyydyttää. Heidän piti tavoitella taivaallista, taivaasta tulevaa leipää, joka vastaa ihmisen syvimpään nälkään ja janoon. Nyt Hän sanoi: "Minä se olen. Minä olen elämän leipä." Jeesus on vastaus ihmisen nälkään ja janoon. Jeesuksen luo tulijalta ei tulisi mitään puuttumaan. He olivat juuri puhuneet Mooseksesta. Mooses oli palavassa pensaassa saanut kohdata sen Jumalan, joka oli ilmoittanut nimekseen MINÄ OLEN. Luultavasti Mooses oli odottanut jotain selittävää sanaa MINÄ OLEN jatkoksi, mutta hän ei saanut. Vuosisadat olivat vierineet. Mooses ei lähettänyt taivaasta leipää, sillä manna tyydytti erämaataipaleella vain ajalliset tarpeet.

Jeesus osoitti, että juuri Hän oli sama Jahve, joka oli puhunut Moosekselle ja että Hän on vastaus ihmisen kaikkiin tarpeisiin, ei vain ajallisiin, vaan myös hengellisiin ja iankaikkisiin. Sitten Jeesus lausui tuomion kuulijoilleen, joka sisälsi ajatuksen, että he olivat nähneet Hänet mutta eivät kuitenkaan uskoneet Häneen. Mutta samalla Hän vakuutti: "Jokainen, jonka Isä antaa minulle, tulee minun luokseni, ja luokseni tulevaa minä en aja pois. Enhän minä ole tullut taivaasta tekemään omaa tahtoani, vaan täyttämään lähettäjäni tahdon. Ja Lähettäjäni tahto on, etten kadota ainoakaan niistä, jotka Hän on antanut minulle, vaan herätän heidät viimeisenä päivänä. Isäni tahto on, että jokaisella, joka näkee Pojan ja uskoo häneen, on ikuinen elämä, ja minä herätän hänet viimeisenä päivänä." Eräässä merkityksessä Johanneksen evankeliumin syvyys ei ole niinkään tunnusteissa ja merkeissä, joita Jeesus teki. Se, mitä Jeesus sanoi itsestään, on syvintä. Jeesus on suunnattomasti enemmän kuin ihminen. Hän on totinen Jumala ihmisenä.

Jeesus vastaa jokaiseen tarpeeseemme

Jeesus tuli täyttämään kaiken syvimmän tarpeen ja huudon, mitä ihmisen sydäimestä nousee. Hänen sanansa MINÄ OLEN ja niiden jatke ELÄMÄN LEIPÄ, ja myöhemmin TIE, TOTUUS, ELÄMÄ, YLÖSNOUSEMUS, HYVÄ PAIMEN jne. kertovat, että elämästämme ei löydy mitään tarvetta, johon Hän ei olisi vastaus. Se, että ihmiset jäävät janoonsa ja nälkänsä, vaikka Hän on läsnä ja kutsuu heitä luokseen, on ihmisen järkyttävän murhenäytelmä. Elämä on läsnä, mutta Hänet työnnetään pois, kun nautinnot, tieto, valta, kunnia, raha, tavara ja toiset ihmiset näyttävät tarjoavan riittävän elämän sisällön. Järkyttävää oli, että jopa se hyvä, se ajallinen leipä, jonka Jeesus oli ihmeen kautta kuulijoilleen antanut, nousi heidän ja Jeesuksen väliin. Voi meitä, jos etsimme elämämme sisältöä Jumalan lahjoista emmekä itse Jumalasta. Voi kristittyä, joka etsii hengellisiä kokemuksia, mutta ei niiden Antajaa Jeesusta itseään. He jäävät köyhiksi rikkauksien äärellä.

Jos Jeesus itse saa asua ja hallita sydäntämme, niin Hänestä vuotavat ne elävän veden virrat, jotka eivät ainoastaan ravitse sitä sydäntä, jossa Hän asuu, vaan levittävät rakkauden ja valon siunausta myös ympärilleen. Vain Jeesuksen läsnäolo ravitsee sydämen. Mutta kun Hän asuu omansa elämässä Pyhän Hengen kautta, ihmisen syntisyydestä ja raadollisuudesta huolimatta hänellä on koko elämän täyteys. Mutta kysymys on henkilökohtaisesta suhteesta, jossa Herran Jeesuksen tulee saada hallita meitä. Ja silloin saamme nähdä ja kokea, että Hänen lupauksensa ovat voimassa.

Tuhlaajapojan vastaus

Kun tuhlaajapoika palasi kotiinsa, hän löysi kaiken sen, mitä hän oli lähtenyt etsimään kotoa lähtiessään. Isä sanoi: "Tuokaa parhaat vaatteet ja pukekaa hänet niihin." Hän lähti etsimään hienoja vaatteita elämäänsä, mutta tuli ryysyissä takaisin saadakseen juhlapuvun. "Pankaa kengät hänen jalkoihinsa!" Niitä hän lähti etsimään, mutta ne hän sai kotonaan palattuaan paljain jaloin. "Pankaa sormus hänen sormeensa!"

Hän lähti etsimään jalokiviä ja timantteja, mutta hän menetti jalokivensä poissa ollessaan ja löysi ne palattuaan kotiin. Hän lähti etsimään juhla-aterioita, mutta joutui nälänhätään. Mutta hänen isänsä sanoi hänen palattuaan: "Noutakaa syötetty vasikka ja syökäämme!" Hän lähti etsimään ilonpitoa, mutta joutui surkeuteen. Hänen isänsä sanoi: "Pitäkäämme iloa!" Kaikki, mitä me lähdemme elämässä etsimään, löytyy viime kädessä vasta Isän kodissa, Jeesuksen yhteydessä. Jos haluat leipää, jätät onnettomaksi, mutta jos etsit Jeesusta, Elämän Leipää, olet löytävä ravinnon sekä sielullesi että myös ruumiillesi. Käy siis Jeesuksen luo niin kuin tuhlaajapoika kävi oman isänsä luo. Tee se tunnustamalla syntisi ja tulemalla Jeesuksen luo rukouksessa ja turvautumalla Hänen lupauksiinsa ja Hänen Golgatalla vuotaneeseen uhrivereensä. Hän on elämän leipä.

